15. 5. 72

GLAS

LIKOVNA UMJETNOST

Eminentni skulptori

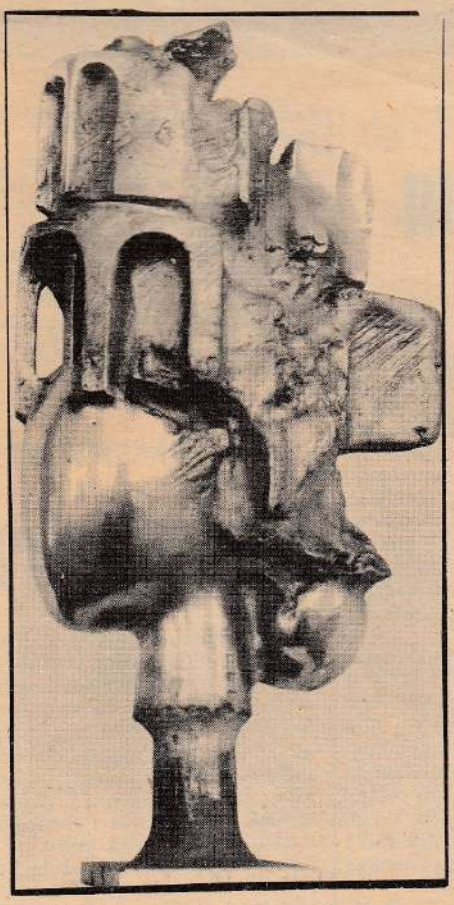

NEBOJŠA MITRIĆ: PJESNIK

– UZ IZLOŽBU DJELA OTA LOGA, VOJINA BAKIĆA, ARFANA HOZIĆA I NEBOJŠE MITRIĆA U PROSTORIJAMA NARODNOG POZORIŠTA

NEDAVNO otvorena zgrada Narodnog pozorišta u Banjaluci donijela je, djelom arhitekte Vjenceslava Rihtera, jedan potpuno nov ambijent u čijim dimenzijama gledalac doživljava totalni vizuelni i plastički aktivitet. Ovako cjelovito oblikovan prostor nameće i potrebu stalnog korišćenja, prije svega radi razvijanja vizuelne imaginacije. Stoga nije slučajno, upravo u taj prostor, Umjetnička galerija uklopila izložbu četvorice eminentnih jugoslovenskih skulptora, čija su djela došla kao završna poenta opšteg doživljaja.

Četiri umjetnika različita po svojim opredjeljenjima i načinu pristupa materijalu, izvanredno su se uklopila, a istovremeno i dopunila upravo svojom raznovrsnošću.

Poznati hrvatski umjetnik VOJIN BAKIĆ zastupljen je ovdje nedavno nastalim djelima koja nose zajednički naziv „Razlistale forme". Rađene u bakru i mesingu, ove forme nose u sebi pokušaj dvojakog pristupa plastičkom kazivanju. S jedne strane to je igra razvijenim većim i manjim plohama koje kontinuirano rastu ili se smanjuju, a s druge strane, tu je uvođenje svjetla i okolnih predmeta koji, prelomljeni u konkavnim i konveksnim diskosima, od kojih je skulptura i građena, daju neograničeno polje novih vizuelnih momenata i doživljaja.

Potpuno suprotna, prije svega tematski, a i po načinu obrade, stoje djela sarajevskog vajara ARFANA HOZIĆA. Godinama vezan za temu ljudske figure, Hozić je u nekoliko posljednjih godina, od prvobitnog klasičnog načina rješavanja forme, počeo graditi novim plastičkim jezikom. I dalje vezan za ljudsku figuru on je, u novim radovima, posmatra iz specifičnog aspekta. To su nesvakidašnji trenuci – bol, igra, pobjeda, ali gledani i tretirani sa blagom dozom ironije koja se osjeti tek nakon dužeg promatranja i analiziranja detalja. Njegov „Konjanik", izvanredno rustično obrađene forme, vraća se kao pobjednik, ali i on i konj su klonuli, kreću se više kao umorni ratnici, a ne uparađeni pobjednici.

Ono što daje posebnu notu ovoj skulpturi, osim specifičnosti u tretiranju teme, plošnoj, gruboj obradi forme, to su izvanredno fino obrađeni detalji.

Dva vajara iz Beograda, OTO LOGO i NEBOJŠA MITRIĆ, stoje na ovoj izložbi kao dva antipoda.

Oto Logo, već duže vremena poznat po svojoj skulpturi u kojoj neki nalaze antropomorfne oblike, neki magiju i simbol, a on sam naglašava da u svojoj skulpturi pokušava da sublimiše sve te izraze i prerade ih u naš vijek mehanizacije. Logova skulptura ostaje otvorena za mnoge mogućnosti pristupa, ali u svojoj bitnoj simboličkoj projekciji korespondira s vremenom čije je neke bitne oznake uspjela da uoči, ali i da ih interpretira na vlastiti način. Posebno treba skrenuti pažnju na perfekciju obrade materijala.

Drugi beogradski umjetnik, Nebojša Mitrić, okrenut je, pak sav nacionalnoj istoriji odakle crpi inspiracije za svoje izvanredne reljefe i skulpture. Opsjednut srednjovjekovnom poezijom iskazuje je na svojim reljefima i skulpturama specifičnom simbolikom, služeći se klasičnim izvorima obrade reljefa u metalu, ali koje, na sebi svojstven način, prevodi u novi svijet plastičnog izražavanja.

Ovom izložbom skulptura u prostorima Narodnog pozorišta začeta je, istovremeno, i potreba ozbiljnije i dugoročnije koncepcije adekvatnog korištenja ovih prostora.

Vida GRANDIĆ – HUSEDŽINOVIĆ